

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Β. HEDWORTH

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥΣ

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΗ, ή "Άλις" ἀνήγγελε στην κόρη της την ἀπόφασή της νὰ χωρίση ἀπὸ τὸν ἀνδρα της. Ἡ Πάτγλωμιασε καὶ σὰν νὰ μὴ πιστεῖτε αὐτὸ πού ἀκουσε, ἀνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της, καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖλη ρώτησε:

— Θέλεις νὰ πῆς μανουόλα, ὅτι θὰ πάρης διαζύγιο ἀπὸ τὸν μπαμπά;

— Ναι, Πάτ, αὐτὸ ἔνοῦθ.

— Μ' ἄλλα λόγια — ἐξακολούθησε ἡ Πάτ — ὁ μπαμπὰς σου ἔκανε ἀπιστίες, ἔ; Ἄλλὰ εἶνε φοβεροί... Στὴν ἡλικία του!.. Ὁ μανουόλα!

— Ἡ "Άλις" ἔνοιωσε ἕνα κῆμα αἵματος ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι της καὶ τὰ μάγουλά της ἔγιναν κατακόκκινα. Τὴν στενοχωροῦσε αὐτὴ ἡ ἐξέτασις τῆς κόρης της.

Γιατὶ νὰ τῆς κάνει τέτοιες ἐρωτήσεις, τὴ στιγμή πού ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίστασίν της, μὲ τὸν μαλακώτερο τρόπο; Ἡ μήπως ἐκείνη δὲν ὑπέφερε γι' αὐτὴ τὴν κατὰστασι;

Ἡ "Άλις" κι' ὁ Μπίλλ' εἶχαν συμφωνήσει νὰ μὴ λυτήσουν τὴν Πάτ. Κι' ἂν εἶχαν πάρῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ χωρίσουν τώρα, τὸ ἔκαναν γιὰτὶ ἡ Πάτ, ἦταν μεγάλη πιά, καὶ μνηστευμένη. Σὲ λίγο μάλιστα θὰ γινόταν ὁ γάμος της. Στὴν ἀρχὴ οἱ γονεῖς της εἶχαν προσπαθήσει νὰ τὴν πείσουν ὅτι ἦταν πολὺ νέα ἀκόμα γιὰ νὰ παντρευτῆ. Μποροῦσε νὰ περιμένῃ λίγα χρόνια ἀκόμα, ὡς δτου ὁ μνηστήρ της, ὁ Ρόννυ Γκρῆν, ἕνα χαριτωμένο παλιόκαρτο, μπόρεση νὰ ἀπόσῃ καλύτερα στὴ δουλειά του. Ἄλλὰ ἡ Πάτ, τοῦς εἶχε ἀπαντήσει: Γιατὶ νὰ χάνουμε τὰ καλύτερα νεῖτα μας; Ὁ Ρόννυ μπορεῖ νὰ μὲ ζήσει. Ἔχει νοίκιασι κι' ὅλας ἕνα ὄμορφο διαμέρισμα. Μὲ τὸ δῶρο πού θὰ μοῦ κάνετε σεις γιὰ τὸν γάμον μου, θὰ ἐπιπλώσουμε τὸ σπίτι μας... Ἀλήθεια μπαμπά, προσέθεσε ἡ νέα, μὲ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς της, — πόσες λίρες σκεπτόσαι νὰ μοῦ δώσης;

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ Πάτ θὰ παντρευόταν δὲν ὑπῆρχε πιά λόγος ν' ἀναβληθῇ τὸ διαζύγιόν της. Ὅταν ἡ "Άλις" μίλησε σχετικὰ στὸν ἀνδρα της, ἐκείνος τὴν κόνταξε κατὰμματα καὶ ρώτησε διατακτικὰ:

— Ἄλις ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ χωρίσου με... Μὴ τυχὸν ὑπάρχει κανένας ἄλλος στὴ μέση;

Ἐκείνη τοῦ ὀρκίστηκε τότε ὅτι ὁ μόνος λόγος τοῦ διαζυγίου τους ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὅταν ἡ Πάτ ἦταν ἀκόμα τριῶν χρόνων κοριτσάκι ἡ "Άλις" εἶχε βρῆ μιὰ μέρα μέσα στὴ τσέπη τοῦ σακκακιού τοῦ ἀνδρός της ἕνα μικρὸ μυρωδάτο μαντηλάκι πού δὲν ἦταν δικό της. Δὲν ἔβλεψε νὰ χωρίσῃ τότε χάριν τῆς Πάτ. Ὅχι κι' ἀργότερα ὅταν μιὰ μέρα κάποια γυναίκα εἶχε τὴν ἀναίδια νὰ τηλεφωνῆσῃ στὸ σπίτι τους καὶ νὰ ρωτήσῃ γιατί ὁ Μπίλλ' δὲν πῆγε στὸ παντρεθῆ τους. Ἡ Πάτ ἦταν δίδεκα χρόνων τότε, σὲ μιὰ ἡλικία πού τὰ κοριτσάκια εἶνε πολὺ εὐαίσθητα καὶ ἀντιλαμβάνονται πολλά.

Μάταια ὁ Μπίλλ' θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ στὴ γυναίκα του, πὸς ἔτυχε νὰ βρεθῇ τὸ ξένο μαντηλάκι στὴν τσέπη του καὶ γιατί τοῦ τηλεφώνησε ἡ γυναίκα ἐκείνη. Ἡ "Άλις" δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίς δικαιολογίες του, μόνον φρόντισε ἀμέσως νὰ χωρίσουν τίς κρεββατοκάμαρας τους.

— Θὰ μείνω μαζί σου, Μπίλλ.—τοῦ εἶπε πῆ—χάριν τοῦ παιδιοῦ μας. Ἄλλὰ στὰν μεγαλώσει ἀρχαῖα ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ, τότε θὰ χωρισόμῃ.

Ὁ Μπίλλ' ἔκανε ὅτι μπόρεσε γιὰ νὰ συμπληρωθῇ μὲ τὴ γυναίκα του, ἐκείνη ὅμως ἐξακολούθησε νὰ ζῆ χωρισμένη ἀπ' αὐτόν, μέσα στὸ σπίτι τους. Μὲ τὸν καιρὸ μάλιστα, ἡ "Άλις" ἀρχισε ν' ἀδιαφορῆ ἂν ὁ ἀνδρας της εἶχε ἢ ὄχι ξένα μαντηλάκια στὶς τσέπες του. Ὅχι ρωτοῦσε πού περνοῦσε τίς ὄρες του τίς βραδιές πού ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του. Καὶ τώρα, ἐνὸς προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν κατὰστασιν στὴν κόρη της, μ' ὅση λεπτότητα μποροῦσε, ἐκείνη τὴ ρώτησε ὀρθὸ κοφτά:

— Μ' ἄλλα λόγια, ὁ μπαμπὰς σου κάνει ἀπιστίες, ἔ, μανουόλα; Καὶ ἀμέσως κατόπιν ἡ Πάτ ἔβλεπε σὲ λυγμούς, ἀγκάλιασε τὴν μητέρα της καὶ τρυφερὰ εἶπε:

— Φτωχὴ μου μανουόλα!.. Ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια πού ζῆσατε εὐτυχισμένοι! Εἶνε φοβεροί!

— Μὰ κάνεις εἶσι, παιδάκι μου,—εἶπε ἡ "Άλις"—σὲ βρεβαῖο, ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ χωρισόμῃ... Δὲν ταιριάζουμε ὁ Μπίλλ' κι' ἐγώ. Ἔχουμε ἀντίθετα γούστα. Ἐσαφν, ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ ἐξοχή. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ ἔχω μιὰ μικρὴ ἐξοχικὴ βίλλα. Ὁ πατέρας σου ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ τὴ Λέσχη του. Ἐνῶ τώρα, ὁ καθένας μας θὰ κἀνὴ τὸ κέρι του.

— Ἔχεις ἀλήθεια μεγάλῃ καρδιά, μανουόλα, γιὰ νὰ τὸν δικαιολογῆς—εἶπε ἡ Πάτ σκεπτικῆ—ἀλλὰ δὲν μὲ γελάς ἐμένα. Ὁ μπαμπὰς φέρθηκε ἄθλια μαζί σου...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, ἡ Πάτ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κλείσθηκε στὴν κάμαρά της.

Ἡ "Άλις" δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ κόρη της θὰ ἔπενε τὸ ζήτημα τόσο κατὰκαρδα. Τὴν νόμιζε πὸς συγχρονισμένη, πὸς πρακτικῆ. Ἴσως ὅμως μὲ τὸν καιρὸ θὰ συνήθιζε τὴ σκέψιν ὅτι οἱ γονεῖς της, στὸ ἐξῆς θὰ ζούσαν χωρισμένοι.

— Θὰ δεηθῆς στὸ σπίτι ἀπόψε, ἢ θὰ πᾶς ἔξω μὲ τὸν Ρόννυ; ρώτησε ἡ "Άλις" τὴν κόρη της, λίγη ὥρα κατόπιν.

— Σκέπτεται νὰ βγῶ μαζί του. Ἄλλὰ ἂν θέλῃς νὰ μείνω μαζί σου, μανουόλα, μπόρω νὰ τοῦ τηλεφωνῆσω.

— Ὅχι, Πάτ! θέλω νὰ πᾶς μὲ τὸν μνηστήρα σου. Ἐμένα μού εἶνε ἀδιάφορο ἂν θὰ μείνω μόνη μου. Ἐπειτα ἔχω μερικὰ γράμματα νὰ γράψω.

Ἐπειτ' ἡ Πάτ ἐτοιμάστηκε γιὰ νὰ βγῆ ἔξω, καὶ μὲ βαρετὰ καρδιά πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Ρόννυ... Ὅταν οἱ δύο νέοι βρέθηκαν στὸ ἐστιατόριο, ἡ Πάτ τοῦ εἶπε ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ:

— Τὶ ἀτυχία!—εἶπε ὁ Ρόννυ μὲ συμπόνια.

— Λυποῦμαι ἐλκικρινῶς...

Μου φαίνεται πὸς ὁ κόσμος ὅλος κλονίζεται καὶ γκρεμίζεται ὀλόγυρά μου, εἶπε ἡ Πάτ μὲ βουρκωμένα μάτια.

— Ἀγαπημένη μου, ἔχεις ἐμένα! Ἐλα, κάνε κορδαγίλο!.. Σέρω πὸς εἶνε φοβεροὸ γιὰ σένα, ἀλλὰ σκέψου ὅτι οἱ γονεῖς σου μποροῦν νὰ κανονίσουν τὴ ζωὴ τους ὅπως τοῦς ἀρέσει, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἐμάς. Μὰ πού δὲν συμφωνοῦν, καλύτερα νὰ χωρισούν.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνεις, Ρόννυ!—μουρμούρωσε ἡ νέα.—Μὰς ἐνδιαφέρει κατὰ τὸν ὅτιο: Χάνοντας τὴν ἐμπιστοσύνην μου στὸν πατέρα μου, χάνω τὴν ἐμπιστοσύνην μου σὲ σένα... σ' ὅλους τοὺς ἀνδρες....

Φυσικά, ὁ Ρόννυ ἀντιλαμβάνονταν πόσο δυσάρεστη ἦταν αὐτὴ ἡ εἰδησις γιὰ τὴν Πάτ, ἀλλὰ ἐκείνος ἤξερε ἐπειδὴ ἦταν ὁ γυῖος τοῦ συνταξιοῦ τοῦ Μπίλλ' Τρέιμς—ὅτι χρόνια τώρα, τὸ ζεύγος Τρέιμς δὲν τὰ πῆγανε καλά. Μάλιστα, ὁ πατέρας τοῦ Ρόννυ, λυπόταν μάλλον τὸν Μπίλλ' γιὰ τὴν ἀδιαισχρία τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία χρόνια τώρα δὲν τοῦ συγχωροῦσε ἕνα νεανικὸ παραστρατήμα του.

Ἡ "Άλις" ἦταν ὄμορφη κ' ἐνάρετη γυναίκα, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπερβολικὴ ἀστροφροσύνη της εἶχε σπρώξει τὰ πράγματα στὰ ἄκρα.

— Ρόννυ, ἐξακολούθησε ἡ Πάτ μὲ πνιγμένη φωνή, λυποῦμαι ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Πρέπει ν' ἀναβληθῇ ὁ γάμος μας...θὰ πάω μὲ τὴν μητέρα μου στὴν ἐξοχή... Ἀργότερα βλέπουμε... φέλω νὰ μείνω μόνη μου νὰ σκεφθῶ... ἀρῆσέ με νὰ συνέλθω...

Μάταια ὁ νέος προσπάθησε νὰ τὴν μεταπεισῇ. Ἐκείνη δὲν ἠθέλε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ φανερώσῃ ὅλο τὸ λόγος τῆς ψυχῆς της γιὰ τὸ γκρέμισμα ἐνὸς ἰδανικοῦ της. Ὅς τώρα ὁ πατέρας της ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὴν τὸν τέλειον τύπο τοῦ συζύγου. Γιατὶ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ τὴ δικαιολογία τῆς μητέρας της, ὅτι μιὰ διαφορά γούστον στὸ εἶδος τῆς ζω-

Μελαγχολικὴ ἡ Πάτ ἐπίστρεψε μόνη στὸ σπίτι της.

ής τους είχε γίνει η αιτία να χωρίσουν οι γονείς της μετά τόσα χρόνια μονομιάς συμβίωσης! "Αν λοιπόν ο πατέρας της είχε φερθεί έτσι γιατί όχι να μη φερθεί κι' ο Ρόννου στο μέλλον με τον ίδιο τρόπο; Μήπως ο πατέρας της δεν λάτρευε τη γυναίκα του; Κι' όμως... Μελαγχολική ή Πάτ έπετοφρε μόνη στο σπίτι της χωρίς να δεχθεί να την συνοδεύει ο Ρόννου. Ο πατέρας της είχε έγκρατασταθή τώρα στη λέσχη του. Η "Άλις του είχε τηλεφωνήσει το απόγευμα και για να τον λυπήσει δεν του είπε ότι η Πάτ είχε πάρει τόσο κατάκαρδα το ζήτημα.

— «Βέβαια — είπε — στενοχωρήθηκε, αλλά θά της περάσει. Άποψε θά δειπνήσει με τον μηνητήρα της. Από αύριο θά αρχίσω να φροντίζω για τις τουαλέτες και τα προικιά της κ' έτσι θά ξεχασθώ...»

***

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Ένα απόγευμα, ο Μπίλλ έφερε το ταί του, σε μία αίθουσα της λέσχης, όταν του άγγεγειλαν ότι ο Μίστερ Ρόννου Γκρέυ ζητούσε να τον ιδεί. Στην αρχή, ο Μπίλλ στενοχωρήθηκε. Δεν είχε διάθεσι να συναντήσει κανέναν που να του θυμίζει την οικογένειά του. "Ήθελε να ξεχάσει. Δεν είχε πειά οικογένεια... κι' όμως δέχτηκε πρόθυμα τον Ρόννου, με τη κρυφή έλπίδα ότι θά μάθαινε νέα για τη γυναίκα του και την αγαπημένη του Πάτ.

— Συγνώμη, αν επέμεινα να σάς έδω — είπε ο Ρόννου σάν βρόθηξαν οι δυο τους μόνον — αλλά εινε ανάγκη να σάς μιλήσω για κάτι σπουδαίο.

— "Η έπίσκεψίς σου μ' ευχαριστεί, Ρόννου... Κάθισε να πάρης το ταί σου μαζί μου, και πές μου τι σου φταίει;

— Έσεις! — είπε ο νέος άπότομα — Έσεις, και η άναστέτωσις της ζωής σας, ή οποία με παρέουσε και μένα...

— Δεν σε έννοώ, παιδί μου, εξήγησου καλύτερα.

— "Ίδού, — είπε ο Ρόννου νευριασμένος — έπειδή έσεις κάποτε, είχατε μερικώς αισθηματικές περιπέτειες, ή Πάτ κήρυξε γενικό μίσος κατά των άνδρων και έπομένως κατά του γάμου. Σεις ύπηρετάτε το είδωλό της και τώρα ανακάλυψε ότι το είδωλό αυτό στεκόταν σε βάσι από άγγιλο. Ανέβαλλε το γάμο μας έτ' άόριστον. Άρνεύται να με δεχθεί και μου έπιστρέφει αδιάβαστα τα γράμματα που της στέλνω... Παραμιλιπτότως σάς είδοποιώ ότι διέλυσα το συμφωνητικό του σπιτιού που νοίκιασα.

— Όστε, ή Πάτ μ' άλλα λόγια άρνεύται να σέ παντρευτεί;

— Άκριβώς. Μού είπε ότι δεν μπορούσε να έγκαταλείψη τη μητέρα της σ' αδή τη σκληρή δοκιμασία της και άποφάσισε να πάη μαζί του στην έξοχή...

— Άλλά έμεις νοίκιασε ότι άφού ήταν μνηστευμένη μαζί σου, θά είμαστε κ' έμεις έλευθεροί να διαθέσωμε όπως θέλαμε τη ζωή μας.

— Από σάς ξεαρτάται, να διορθωθεί ή κατάσταση. Μονάχα σεις θά μπορούσατε να μεταίσετε την Πάτ. Έξί αιτίας σας έχασε την έμπιστοσύνη της σε μās τους άνδρες και μās μισεί όλους. Πρέπει να ένεργήσετε και γρήγορα μάλιστα, γιατί μετά δυο μέρες φεύγουν για την έξοχή.

— Θα κάνω ό ι μπορέσω — είπε ο Μπίλλ. Έλα μαζί μου.

Πήγαν μαζί στο τηλέφωνο και ο Μπίλλ κάλεσε τη γυναίκα του.

— Άκουσε Άλις — της είπε — ο Ρόννου εινε έδω. Μού λέει ότι ή Πάτ άρνεύται να τον παντρευτεί... Νομίζω ότι εινε ανάγκη να σου μιλήσω και να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Φυσικά, από το τηλέφωνο δεν γίνεται τίποτε. Έρχεσαι να δειπνήσης μαζί μου άποψε, στο Μπάλλουζ;... Ναι... Ευχαριστώ... Σε περιμένω έκει στις όκτώ, λοιπόν...

Σεις όκτώ, άκριβώς, ο Μπίλλ Τζέιμς καθόταν στο έστιατόριο και κύταζε τη γυναίκα του, ή οποία έχοχόταν εκείνη τη στιγμή. Η "Άλις ήταν χαριτωμένη με την κομψή, μαύρη τουαλέτα της κι' ο Μπίλλ σολογιζόταν με κρυφό καύμο, πόσο άδικο είχε καταστραφή ή συζυγική ζωή του.

— Τό βέβαιο εινε, Μπίλλ — έλεγε ή "Άλις λίγη ώρα κατόπιν — ότι εινε άδικο να καταστραφή ή ευτυχία του παιδιού μας έξ αιτίας μας.

— Άδής της γνώμης είμαι κι' έγώ — είπε ο Μπίλλ — αλλά τι πρέπει να γίνει;

— Θα σκεφθώμε. Έσού θά μιλήσης στην Πάτ... θά της πούμε φέμματα στην ανάγκη... Έκείνη τη στιγμή, ή ίδια ή Πάτ μπήκε στο έστιατόριο, συνοδευομένη από το Ρόννου.

— Μαννούλα!... Πατερούλη!... — φώναξε ή νέα, καυτήνητη που τους έβλεπε μαζί. — Ο Ρόννου είχε δικήν λοιπόν; Μού είπε ότι θά δειπνούσατε άποψε, μαζί, στο Μπάλλουζ κι' ότι το διαζύγιο σας ματαιώθηκε γιατί έπρόκειτο περι άτλης παρεξηγήσεως... Άλήθεια;

— Πραγματικός — είπε ή "Άλις έπει — από ένα μικρό διαταμίο. — Συνέβη μία μικρή παρεξήγησις, δεν εν' έτσι Μπίλλ;

— Βέβαια — έσπευσε εκείνος να βεβαιώσει. — Υποθέτω ότι θά πρέπει τώρα να σάς κάνω έγώ το τραπέζι, δεν εινε έτσι, παιδί μου;

— Άσφαλώς, μπαμπά. Εινε σάν να γιορτάζουμε κάποια εώχρηστη έπέτειο...

— Ναι, μικρούλα μου, — είπε ή "Άλις τρυφερά.

Και γελούσε πρόσθεσε: — Μπίλλ, να παραγγείλης σαμπάνια για να γιορτάσουμε το ευχάριστο γεγονός.

Όταν μία ώρα κατόπιν, ή δυο γυναίκες πήγαν να φορέσουν τα έ-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρξισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, εινε τά ύπεροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Όπως σάς είχαμε είδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευομένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οι έν ταις έπαρχιαίς άναγνώσται μας θά προσκομίζουσιν τά 4 δελτία και 8 δραχμάς εις τά Ύποπρακτορεία των Έφημερίδων και θά λαμβάνουσιν τά βιβλία των.

Έπίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Προσεχώς θά κυκλοφορήση

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οι έν τω Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τās 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπιζημία διά τó Γραφείο μας μία τσαυτή επόδωσις. Εις τās πόλεις του Έξωτερικού όπου ύπάρχουν Ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουσιν τά βιβλία των από τους κ. κ. ύποπρακτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

πανωφόρια τους για να φύγουν, ο Μπίλλ έπωφελήθηκε που βιέθηκε μία στιγμή μόνος του με τον Ρόννου για να τον ρωτήσει.

— Άλήθεια, Ρόννου, πές μου πώς σου ήρθε ή σκέψις να φέρης την Πάτ έδω;

— Σκέφθηκα — είπε ο νέος γελώντας — ότι μονάχα αν σάς έβλεπε μαζί κι' αν έσεις μās βλέπατε μαζί, τότε... θά τελείωνε ή ύπόθεσις όπως τελείωσε.

— Ναι... κατάλαβα! ψιθύρισε ο Μπίλλ.

Άλλό μέσα του άναρωτιόταν αν ή συμφύσις του με τη γυναίκα του θάταν τάχα πραγματική. Όστόσο, ή άμφιβολία του δεν διήρκεσε πολύ, γιατί, την ώρα που έφευγαν, τά δυο παιδιά προχωρούσαν μπροστά τους κουβεντιάζοντας εύθυμα, ή Άλις πέρασε τρυφερά το χέρι της στο μπράτσο του άνδρου της και σιγά είπε:

— Τό σπίτι μου φαινόταν τόσο μελαγχολικό χωρίς έσένα, Μπίλλ...